

Francúzska lekcia

Jachta na riviére. Príťažlivý miliardár. Práca snov.
A jediné pravidlo... Nezačať si nič so šéfom.
Lenže pravidlá sú na to, aby sa občas porušovali...

TASHA BOYD

metafora

Francúzska
lekcía

TASHA BOYD

TASHA BOYD
*Francúzska
lekcia*

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 187. publikáciu.

Z anglického originálu *Broken French* vydaného Natashou Boyd, LLC v roku 2021,
preložila do slovenčiny Marta Maňáková
Jazyková redakcia Anetta Letková
Obálka, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 472
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Broken French
Copyright © 2021 by Natasha Boyd, writing as Tasha Boyd
All rights reserved.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Marta Maňáková, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-577-4 (ePub)
ISBN 978-80-8090-576-7 (pdf)
ISBN 978-80-8090-575-0 (print)

*Pre všetkých,
ktorí sa rozhodli dať láske druhú šancu.*

Prvá kapitola

JOSIE

Charleston, Južná Karolína, USA

Pritlačila som si na tvár vankúš, aby som potlačila neodbytné pípanie budíka, ktorý sa skoro ráno ozval za tenkou priečkou nášho bytu v centre Charlestonu. Keď pípanie neprestávalo, odhodila som vankúš a rozospato zažmurkala. „Tabitha!“ zavyla som. „Prečo?!“

Namiesto Tabithy mi odpovedal hukot a drnčanie starodávnych rúr, cez ktoré tiekla voda do sprchy v našej jedinej kúpeľni na druhej strane chodby. Zrejme zabudla vypnúť budík. Našťastie si dnes tak či onak musím privstať. Čaká ma totiž veľký deň. Nahmatala som telefón a zažmurila na displej. Napriek tomu, že zvyčajne nevstávam skoro, mala som už dva neprijaté hovory od mamy. Bola z tej mojej dnešnej prezentácie prinajmenšom rovnako nervózna ako ja sama a svoje rozrušenie mimovoľne preniesla aj na mňa. Mohla som jej stokrát zopakovať, že to zvládnem, ale ju to vôbec neupokojilo.

Prešuchtala som sa do miniatúrnej kuchyne a s úľavou zistila, že Tabi už postavila na kávu. Mame zavolám, len čo budem schopná jasne uvažovať.

Prúd vody v sprche ustal a zatiaľ čo som nalievala kávu, počula som z kúpeľne, ako sa Tabi kutre v toaletnej taške. Vzápätí sa rozhučal fén. Hm, asi má schôdzku s nejakým dôležitým klientom. Čosi buchlo na dlážku a Tabi tlmene zanaďavala. Naliala som kávu aj do druhého

hrnčeka a zaklopala na dvere kúpeľne. „Budík o siedmej? To vážne? Čo to máš za klienta?“

Kamarátka otvorila, vyzrela von a jej opálená pleť priam žiarila sviežosťou. „Káva? Josie, si dokonalá.“

„Nemáš za čo.“ Podala som jej hrnček a oprela sa o zárubňu.

„Tá baba, ktorú som mala dohodnutú do Francúzska, to včera zrušila. Tri dni pred nástupom! O pár hodín ma čaká videohovor s rodinou. Teda, vlastne s otcom. So slobodným otcom. A strašným pracháčom. Nechutne zazobaným Francúzom, ktorý bude zrejme chcieť vrátiť peniaze,“ zatvárila sa skormútena.

„A ty sa takto fintíš prečo? Aby si to rozmyslel? A prípadne ťa pozval na rande?“

„No tak!“ zaprotetovala s úsmevom. „Predsa aby som pôsobila profesionálne!“

Usmiala som sa. „Jasné.“ Nebolo nijakým tajomstvom, že Tabitha, ktorá prostredníctvom vlastnej agentúry ponúka boháčom a celebritám exkluzívne, dôsledne preverené opatrovatelky, má v úmysle sa tiež raz dobre vydať. A slobodný otecko by do jej plánov dokonale zapadal. Prialo si rozbehnúť úspešný podnik a založiť si rodinu – v tomto poradí. Prvú métu zvládla iba pár rokov po promóciách.

„Prestaň, Josie,“ zagúľala pobavene očami. „Myslela som, že sa mi podarí nájsť nejakú náhradníčku, lenže akurát teraz nemám nikoho voľného – takto na poslednú chvíľu. Asi budem musieť otecka aj dcérenku sklamať. Opýtam sa Meredith, či o niekom nevie, keď sa zobudí. No nič, vydrž, o chvíľu odtiaľto vypadnem.“

„Fajn. Aj ja dnes potrebujem vyzerat' *profesionálne*.“

„Vyzeráš tak stále,“ ubezpečila ma.

S tými slovami sa otočila k zrkadlu, aby si namaľovala tekutú linku.

„Určite to dopadne skvele. Sama vieš, že to povýšenie máš vo vrecku. Veď si tomu venovala kopu práce a času, a podľa toho, čo si mi ukazovala, máš zo všetkých najlepšie štúdie. Neviem, ako by starý Charleston vyzeral, keby si sa nestarala o jeho estetiku.“

„Ha-ha.“

„Vážne! Náhodou sa o tebe včera hovorilo. Chystala som sa ti to povedať. Akurát som bola v banke a nejaký dôležitý človek chválil rekonštrukciu budovy vrátane historických prvkov, no a šéf pobočky poznamenal, že to robila vaša firma. A môžeš si byť istá, že som hneď do toho skočila a povedala im o tebe, aká si talentovaná mladá architektka.“

„Nie!“

„To si píš. Prečo by mal všetku smotanu zliznúť tvoj slizký šéf, ktorý slávi úspechy vďaka tvojim projektom?“

„Tak to vo veľkých firmách jednoducho chodí. Pracujeme ako tím. A, mimochodom, *môj* šéf je fajn. Slizký je akurát Tate, ten druhý partner.“ Projekt, ktorý spomenula, ma veľmi bavil. V poslednom čase sme však projektovali hlavne novostavby.

Tabitha otvorila puzdro s umelými mihalnicami, ktoré používala na videokonferencie. „Už preto by si mala mať na dverách vlastnú menovku. Aby si trochu pozdvihla kultúru na pracovisku.“

„Naša sila spočíva v tom, že pracujeme *všetci* spolu,“ odrapotala som firemné motto. „Menovka na dverách? Tak pozor! Chceme, aby ma povýšili, neplánujem kúpiť podiel vo firme a stať sa partnerkou. Na to tak skoro mať nebudem.“

„Viem, zlatko. Splácanie školného je katastrofa. No myslím to vážne! Si najlepšia zo všetkých mladých architektov v tej firme. Nehovor mi, že ten rozmazaný Tateov synovec má čo i len štipku tvojho talentu.“

Sklonila som sa k hrnčeku s kávou, aby som ukryla úškrn nad tým, ako výstižne opísala Jasona – našu najnovšiu posilu. „Nechcem nikoho ohovárať. A vôbec, pohni sa, fešanda. Potrebujem sa osprchovať.“

Odrkla, naniesla si na pery trochu lesku a výsledok zhodnotila zo všetkých strán v zrkadle.

„Vyzeráš úžasne,“ ubezpečila som ju.

Vykročila z dverí a ukázala na mňa prstom. „Menovku na dverách budeš mať čo nevidieť. Keď ťa teraz povýšia, môžeme sa na úvod aspoň presťahovať do tej novej budovy v prístave, aby sme mali konečne pekný výhľad.“

Z nášho veľkého okna v obývačke bolo vidieť dláždenú uličku a tehlový múr radu domov oproti. Náhodou išlo o veľmi pekný tehlový múr. Mal niekoľko sto rokov a bol zdobený pamätnými doskami pripomínajúcimi dávne zemetrasenia. Predsa len to však bol iba múr. Výhľad na more by bol ozaj lepší.

Usmiala som sa. „Vďaka za povzbudenie. Výhľad by som rozhodne brala, ale neskúšaj ma lákať do prístavu – vieš, ako neznášam lode.“

Tabi zatvorila za sebou dvere svojej izby, ale vzápätí znovu vyzrela von: „Neznášaš plavby na lodi. Výhľad na ne je niečo celkom iné.“

„To je pravda,“ pripustila som so smiechom.

Rýchlo som vlezla do sprchy a stiahla si gumičkou vlasy, ktoré som si našťastie prezieravo umyla a vyfúkala už včera večer.

Meredith, Tabitha a ja sme začali bývať spolu hneď po ukončení výšky. Mne vtedy zostával ešte rok postgraduálneho štúdia architektúry, zatiaľ čo Tabithe už slušne zarábala jej agentúra, ktorú založila ešte počas štúdia, a Meredith akurát s pomocou príbuzných rozbiehala malú investičnú firmu. Mali sme šťastie, že sme narazili práve na tento byt na hornom poschodí zrekonštruovaného radového domu v centre Charlestonu. Nachádzal sa priamo v historickej štvrti. A ja som staré mesto *zbožňovala*. Priamo pod nosom sme mali najlepšie južanské reštaurácie aj skvelú architektúru, takže sme mohli nasávať históriu mesta plnými dúškami. A keď sme si chceli s kamarátkami večer zjásť niekam zatancovať alebo na martini, stačilo spraviť iba pár krokov. Zároveň sme sa však dosť tiesnili a mali sme k dispozícii iba jednu kúpeľňu. Po štyroch rokoch si už obe moje spolubývajúce mohli dovoliť lepšie bývanie, ale ja som stále splácala pôžičku na školné a navyše som bola odhodlaná ušetriť každý dolár, aby som jedného dňa mohla odkúpiť podiel vo firme. Zaumienila som si, že sa stanem najmladšou partnerkou v našom meste. Najskôr som však musela získať lepšie postavenie a vyšší plat. Potom som mohla uvažovať o sťahovaní.

Nastúpila som do tej istej firmy, v ktorej som ako študentka bola na praxi. Meredith s Tabithou sa ma pokúšali presvedčiť, aby som sa poobzerala aj inde. Vraj ma brzdi iba môj odpor voči zmenám. Ja som si však potrpela na svoju neochvejnú lojalitu.

Umyla som sa v rekordnom čase a len čo som vyšla z kúpeľne, uvedomila som si, že Meredith ešte stále nevstala. Včera večer mala hrozne kŕče v bruchu, a tak asi dospávala zlú noc. Naliala som jej kávu do malej termosky, pridala pár kvapiek jej obľúbenej vanilkovej smotany a po špičkách vošla do jej izby. Na posteli som zbadala obrovskú ružovú perinu, spod ktorého vykukovali pramene melírovaných vlasov. Položila som kávu na nočný stolík, aby ju mala po prebudení poruke.

Za ďalších dvadsať minút som sa nalíčila a žehličkou si vyrovnala vlnité vlasy, ktoré inak vo vlhkom charlestonskom podnebí nedržali tvar. Obliekla som si úzku tmavomodrú sukňu, k tomu svetlomodrú lanovú blúzku a do tašky som si vložila svoje najpohodlnejšie lodičky na vysokých podpätkoch. Štvalo ma zastarané pravidlo, že ženy *musia* chodiť do práce v sukniach. Aké absurdné v dnešných časoch! Najmä keď chodievame v sukniach ešte aj na stavby. Keďže som však pracovala pre veľmi prestížnu firmu, nemohla som sa sťažovať.

Odniesla som si kabelku a tubusy s najnovšími projektmi do kuchyne, aby som sa mohla pustiť do prípravy raňajok. Konečne vyšlo slnko: zlaté lúče zaliali uličku za oknom a cez okná aj našu zodratú sedačku prikrytú dekou.

„Čo keby sme si dnes večer s babami niekam vyrazili?“ zdvihla ku mne pohľad Tabitha ponad okraj notebooku. „Už som nikde nebola, ani nepamätám. Povedz aj Barbare od vás z práce. Oslávime tvoje povýšenie a to, že som prežila dnešný videohovor. Vlastne počkaj. Nechcela ťa Mer dať dokopy s tým novým týpkom z jej práce?“

Zagúľala som očami. „Uhm. S Jedom alebo ako sa volá.“

„Čože? On sa volá Jed? Tak nič. S takým nafúkancom sa nezhadzuj.“

Zasmiala som sa. „Nemôžeš predsa človeka súdiť podľa mena.“

„Ja môžem. A aj budem. Rovnako by si asi nechodila s nejakým Adolfom, nie? A vôbec,“ drmolila svojou zvyčajnou kadenciou a pritom zložito gestikulovala, „k tebe by sa hodilo nejaké cudzokrajné, exotické meno. Josphine a... Xavier. To znie super.“ Vyslovila to ako *Kza-vi-jé*.

„A to má byť, preboha, kto?“ začudovala som sa, zatiaľ čo som si do misky s granolou vyškrabkávala jogurt.

„Ten nechutne bohatý Francúz, s ktorým sa budem dnes baviť. To meno je jednoducho... ach. Samozrejme, netvrdím, že to musí byť akurát *on*, ale niekto s takým menom. Aj keď je to vážne krásny chlap. Máš meno ako kráľovná. Takže si musíš nájsť niekoho so vznešeným menom. Chápeš.“

S úsmevom som pokrútila hlavou. „Vtipné. Navyše mám dojem, že Josephine nebola kráľovná, ale cisárovná. No stále lepšia táto posadnutosť menami, ako keď si sa na výške snažila dávať dokopy ľudí podľa horoskopov.“

„Náhodou, veď to funguje.“

Keď Tabi odišla do svojej izby, konečne som zavolala mame.

„Čau, mami.“

„Josephine! Už som sa bála, že sa mi zabudneš ozvať, kým pôjdeš do práce.“ V jej tóne sa miešala úlava s výčitkami a riadnou dávkou citového vydierania. Typická mama.

Zhlboka som sa nadýchla. „Neboj sa. Len som sa potrebovala osprchovať a obliecť. A brnknem ti hneď po tom stretnutí.“

„Som na teba veľmi pyšná, dievčatko. Možno to nehovorím často, ale teraz ti to potrebujem zdôrazniť. Potom ako Nicolas...“ odmlčala sa. „Jednoducho som rada, že tu naše meno bude mať zase trochu lepší cveng. A tvoj otecko, nech odpočíva v pokoji, je na teba tiež určite hrdý. Tým som si istá.“

„Ďakujem, mami, ale partnerka zo mňa zatiaľ nebude. Na to si ešte pár rokov počkám. Nemám sa kam ponáhľať.“

„Veď tak som to nemyslela.“

„Viem, viem,“ upokojila som ju popravde.

„Veľa šťastia, dievčatko.“

„Vďaka, mami. Mám ťa veľmi rada.“

Ukončili sme hovor, rýchlo som do seba nahádzala raňajky, vyčistila si zuby, naniesla na pery lesk a vyrazila.

Ulice sa ešte len prebúdzali. Zametačom sa akurát končila zmena a smetiarske autá odvážali zo zadných uličiek za barmi a reštauráciami vrecia s odpadkami a fľaše z predošlej noci.

Zastavila som sa v svojej obľúbenej kaviarni *U Armanda* na espresso s kvapkou smotany. Predávali ho v maličkom papierovom poháriku, ktorý pre mňa predstavoval presne takú koncentrovanú dávku energie, akú som na dnešný deň potrebovala. Odbočila som na East Bay Street, kde mi do nosa udrhel závan vlhkého morského vzduchu a okolitých mokradí. Prešla som okolo Dúhových domčekov – farebnej historickej zástavby oproti budove Charlestonskej historickej nadácie a jachtárskeho klubu. Zamávala som Sylvie, mojej známej z Francúzska, ktorú som zbadala na opačnej strane ulice a ktorá pracovala v predajni jácht na King Street. Takmer každé ráno sme sa stretávali *U Armanda* a semtam sme spolu prehodili pár slov.

Konečne som dorazila k skleneným dverám firmy *Donovan and Tate, FAIA, CPBD, NSPE*, jedného z najvyhlásenejších architektonických štúdií v Charlestone. S rukou na antikorovej rukoväti, ktorá slúžila ako kľučka, som sa na chvíľu zarazila a spomenula si na rozhovor s mamou. Nebyť jej neochvejnej viery v moje schopnosti, nikdy by som to v takom krátkom čase nedotiahla tak ďaleko. Pomáhalo mi aj vedomie, že to všetko robím vlastne pre otca. Raz sa hádam na tejto ceduli objaví ešte tretie meno. Moje. Bola som v siedmom nebi, keď ma po promócií pozvali na pohovor. Keď mi potom táto vyhlásená firma dokonca ponúkla, že u nich môžem absolvovať trojročnú prax pred získaním licencie, bez váhania som na to prikývla. Architektúra ma zaujímala od malička, už keď som s otcom chodievala na dlhé nedelne prechádzky po meste a on mi ukazoval rôzne detaily na budovách, ktoré prezrádzali nejaký architektonický štýl.

Navyše sa mi značne uľavilo, že mi počas praxe prideliť ako vedúceho z oboch partnerov práve pána Donovana. Zrejme panovala nepísaná dohoda, že pán Tate sa k neskúseným mladým dievčatám radšej nepribližuje. Zato na jeho spoločníka som sa mohla spoľahnúť. Rešpektoval moju prácu a často sa postaral, aby boli moje nápady náležite zviditeľnené. Napriek tomu vo mne už niekoľko týždňov hlodal neprijemný pocit v súvislosti s Tateovým synovcom Jasonom, ktorý k nám nastúpil hneď po tom, ako sa sem presťahoval z Virgínie. Snažila som sa samu

seba presvedčiť, že Jason predsa nemá ani zďaleka toľko skúseností s predpismi týkajúcimi sa ochrany pamiatok a rekonštrukciami ako ja. Jeho návrhy sú zakaždým nejaké presklené betónové monštrá, ktoré by sa hodili skôr na veľkomestské bytovky než k noblesne elegantnému štýlu, aký sa zúfalo usiluje udržať si Charleston. Som lepšia a skúsenejšia než on, a keď moji šéfovia dnes uvidia moje štúdie, nepochybne ma povýšia na vedúcu architektku.

Vtom mi zapípal telefón. Písala Meredith.

Mrzí ma, že som ťa ráno prepásla. Vraj sa večer ide na párty.

Som za. Oslávime tvoje povýšenie.

Dáš to! OBJÍMAM.

Zhlboka som sa nadýchla a sebaisto sa oprela do dverí našej kancelárie.

Druhá kapitola

Moja kamarátka Barbara, dlhoročná Tateova asistentka, sedela priamo pri dverách kancelárie šéfov, a tak ma len škrobene pozdravila. „Pán Donovan dnes, bohužiaľ, nemôže prísť. Marthu odviezli do nemocnice.“

Donovanova sympatická manželka, ktorú som mala úprimne rada, utrpela minulý rok niekoľko srdcových príhod. „Nie,“ zamračila som sa. „Je to... vážne?“

„Neviem.“ Barbara pokrčila čelo. „Tvoje projekty bude hodnotiť pán Tate,“ dodala s núteným úsmevom.

Srdce mi zovrelo ešte viac. „Aha... Vieš to určite?“ zašepkala som. „Veď to predsa neponáhľa. Môžeme to nechať na inokedy.“ Najradšej by som sa ešte dnes vzdala povýšenia, len aby som nemusela prezentáciu a hodnotenie absolvovať s Tateom.

„Už na teba čaká v kancelárii.“

Prehltla som a zhlboka vydýchla, aby som sa upokojila. „Tak fajn. Vďaka, Barb. Aha, aby som nezabudla. Neskočíš s nami po práci na dámsku jazdu?“

Barbara nasadila prehnane nešťastný výraz. „Nehnevaj sa, ale Jeff už niečo nadnes naplánoval. Dáš si drink aj za mňa?“

„Spolahni sa.“ Otočila som sa na odchod.

„Josie?“ zavolala Barbara za mnou a ja som sa otočila. Stíšila hlas. „Nedaj sa. Zaslúžiš si to.“

Na napätej tvári sa mi na chvíľu objavil úsmev. „Ďakujem.“

Vošla som do otvorených dverí Tateovej kancelárie. Sedel tam s ním aj jeho synovec a môj kolega Jason. Len čo som sa objavila, obaja razom zmlkli.

„Neruším?“ ozvala som sa.

Pán Tate vstal. Vždy nosil košeľu v pastelových farbách, zakasanú v oblekových nohavičiach, prípadne v piatky v nohavičiach kaki farby s nažehlenými pukmi, a v nedeľu do kostola ľahký prúžkovaný oblek. Dnes mal na sebe mätovozelenú košeľu, ktorá kontrastovala s jeho mierne začervenanou mäsitou tvárou. „Nie, nie, len sme s Jasonom preberali, čo je nové.“

Jason sa na mňa drzo zaškeril, vstal a znova sa otočil k svojmu strýkovi. „Hej. Je to super, že si sa zoznámil s tým novým komisárom,“ dodal. „Myslím, že ste si padli do oka. Tak zajtra o ôsmej na golfe?“

„Áno, uvidíme sa tam.“

Mladý muž s plavými vlasmi ulízanými z čela prešiel okolo mňa. Čau, Josie,“ kývol mi na pozdrav.

„Ahoj, Jason,“ odvetila som mu a v reakcii na jeho namyslený úškrn som sa zo všetkých síl usilovala udržať neutrálny výraz.

Zatvorila som za ním dvere. Predstava, že sa ocitnem s Tateom sama za zatvorenými dvermi, sa mi ani trochu nepozdávala, ale nechcela som, aby nás Jason počúval. Hlavou mi preletelo tých pár slov, ktoré som práve začula. „S akým komisárom?“ opýtala som sa Tatea.

„Komisárom pre ROU,“ odpovedal jednoducho a naznačil, aby som si sadla nie na stoličku za jeho pracovným stolom, ale na nízku sedačku pre návštevy. Nízke sedačky a sukne nie sú dobrá kombinácia. Opatrne som si sadla a zložila nohy nabok.

Tate si zrejme nedokázal pomôcť a pohľadom prebehol po mojich nohách odhora až dole, a zase hore na stehná. Potom mi rýchlo pozrel do tváre.

„A to znamená čo?“ pokračovala som v otázke.

„Rozvoj, ochrana, udržateľnosť,“ vysvetlil.

„Aha,“ prikývla som. „Tak toho ešte nepoznám.“ Predtým túto pozíciu v komisii vykonávala Carole, s ktorou som si výborne rozumela.

Pracovala na mestskom úrade v odbore územného plánovania celých tridsať rokov. Dokonale sme sa zhodli na nevyhnutnosti zaraziť nehorázne plány rozvoja, ktoré si v našom malom pobrežnom meste občas presadzovali ziskuchtiví developeri.

„Bol to spolužiak Jasonovho otca, teda môjho brata. Bývali spolu na internáte, a dokonca bol Jasonovi za kmotra. Známosti na úrade sa vždy hodia, keď potrebujeme niečo schváliť, všakže?“

„Rozhodne. No my predsa nemáme problémy so schvaľovaním, keďže dodržiavame všetky vyhlášky týkajúce sa pamiatkovej ochrany, nie?“

„Samozrejme, samozrejme. Hoci človek nikdy nevie.“

Cítila som, ako sa mračím, a pokúsila som sa nadvihnúť stiahnuté obočie. Pán Tate mal rozbehnutých mnoho zákaziek, a ja som sa nedokázala ubrániť dojmu, že práve on v záujme ušetrenia nákladov veľmi rád obetuje krásu budovy, ak za to od dodávateľa dostane nejakú pozornosť. Iste, nemala som nijaký dôkaz. Išlo skôr o intuíciu, ktorá mi o tomto človeku napovedala ešte kadečo iné. Len čo si prisadol ku mne na sedačku namiesto toho, aby sa posadil do jedného z kresiel oproti, nepríjemný pocit ešte zosilnel.

„Tak.“ Prinútila som sa do úsmevu a vytiahla nákresy. „Tu je môj návrh fasády hotela na East Bay Street. Vyjde to síce o niečo drahšie – čo však nepochybne dorovnáme inde –, ale projekt nám bez problémov schvália...“

„Lenže ten hotel už máme schválený,“ prerušil ma Tate a odmietavo mávol rukou. Zovrel mi žalúdok od hrôzy a preľaknutia. „Nový komiár už videl Jasonove návrhy včera pri večeri,“ pokračoval.

„Jasonove návrhy?“

„Ten hotel bude pre toho človeka v novej funkcii znamenať veľký úspech. Prinesie mestu kopu pracovných miest v stavebníctve. Už sa im na úrade zbiehajú sliny.“

„Ale...“

„Pozri, zlatko.“ Predklonil sa a už-už mi sial rukou na koleno, ale v poslednej chvíli sa zarazil.

Pre ten náznak pohybu aj jeho blahoslonný tón som zmeravela. V mysli sa mi dookola prehrávali jeho slová. Ak už schválili Jasonove návrhy, to znamená, že v projekte sa nepočíta so mnou?

„Je mi jasné, že z tých fajnových historických budov ti vlnú nohavičky.“

Spadla mi brada, ale on pokojne pokračoval ďalej. „A ja ťa chápem, vážne. Veď hovoríme o Charlestone. Ibaže my musíme svetu ukázať, že toto je aj moderné mesto. Zvládli by sme to, jasné, stačí zopár kučierok, aby boli fanúšikovia starín spokojní, lenže ide koniec koncov o biznis. A to platí aj pre stavebné firmy. Čím rýchlejšie a lacnejšie stavba vyrastie, tým lepšie to bude pre všetkých.“

„Lepšie *pre vás*. Nie pre mesto,“ vypadlo zo mňa, ale vzápätí som si zahryzla do pery. Takto by som so šéfom nemala hovoriť. Zmocnila sa ma panika a cítila som, ako sa mi začínajú potiť dlane. „Prepáčte, ja...“ Pozrela som na autobusy pri svojich nohách, v ktorých bola zrolovaná moja predstava, ako by mal vyzeráť ďalší zbytočný luxusný hotel, ktorý mal, žiaľ, vyrásť na pozemku, kde pôvodne stál dom oslobodeného otroka. Postavil ho vraj úplne prvý černošský architekt v dejinách a bývala v ňom legendárna Eliza Lucas Pinckneyová, ktorá ho oslobodila z otroctva. Dom asi pred sto rokmi poškodil požiar a dielo skazy dokončil hurikán. Archeologický prieskum sa pre spory na mestskom úrade nanešťastie nakoniec neuskutočnil, a tak som aspoň navrhla fasádu, ktorá ladila s interiérom a zároveň vzdávala hold histórii mesta. Pracovala som na tom niekoľko mesiacov. „Takže vy ani nechcete vidieť, čo som nakreslila? Jednoducho použijete exteriér, ktorý navrhol Jason?“ opýtala som sa a pichlo ma pri srdci. Mesiace výskumu a usilovnej práce, a nakoniec výsledok uvidí zrejme len upratovačka.

Položil mi ruku na rameno a ja som sa mykla.

„Pozri, zlatko,“ začal. Pri tom oslovení ma striaslo. „Viem, že si veľmi šikovná architektka. A taktiež viem, že si u nás už dlho a, nuž, Donovan má pre teba slabosť. Lenže pochop, že Jasona som povýšil ja. Veď som túto firmu založil. Zostane to pekne v rodine. Z Jasona sa stane vedúci architekt a časom aj partner. Potom sa môže firma volať *Tate a Tate*.

Donovan sa aj tak chystá do dôchodku. Predsa netvrším, že ty tu nebudeš mať svoje miesto. Je to fajn, dokonca skvelé, že máme v tíme ženskú. Dobré sa na teba pozerá. *Veľmi* sa nám zideš pri stretnutiach s klientmi. Jasné, okrem toho máš aj talent.“ Veľkodušne sa na mňa usmial, akoby mi práve zložil bohvieakú poklonu. Potom sa opäť zatváril vážne. „No aj keby to nebola rodinná záležitosť, čo, pochopiteľne, je, nechápem, ako si si mohla myslieť, že sa dostaneš do vedenia, a dokonca do názvu firmy. V Charlestone to predsa nepripadá do úvahy.“

„Ako... ako to myslíte?“

„Všetci predsa vedia, čo vyviedol Nicolas de La Costa.“

Ruky som mala ako z ľadu, zatiaľ čo vnútri som celá horela. Zmocnil sa ma pocit, že mi všetka krv odtiekla z hlavy do prstov na nohách. *Bože*. „Veď viete, že s firmou svojho nevlastného otca som nemala nič spoločné...“

„To rád počujem,“ podotkol, akoby to bola preňho novinka. „No tak či onak. Vieš predsa, ako to v Charlestone chodí. Je to malé mesto a má sloniu pamäť. My si ťa tu, samozrejme, vážime. Mrzí ma, že tento projekt dostal namiesto teba Jason, ale prídu ďalšie. Budeš môcť u nás pracovať, ako dlho budeš chcieť.“

„Na kariéru však môžem zabudnúť.“

„Čože?“

„Hovorili ste, že tu môžem pracovať, ale nijaká kariéra ma nečaká.“ Hlas mi trochu preskočil, ale inak som sa usilovala krotiť svoje zúfalstvo. „Nikdy ma nepovýšite, jednoducho nemám nijakú šancu na postup.“ Keďže som prišla o možnosť pracovať na projekte East Bay Street, všetko mi odrazu pripadalo márne. No dopekla! Moja práca. Potrebujem to povýšenie! Musím zaťat zuby a myslieť na to podstatné. Chystajú sa zničiť historickú časť mesta. To je dôležitejšie než moje postavenie. Mohla by som sa odvolať. Ako obyvateľka tohto mesta... Tate sa znovu predklonil. „No tak, Josie,“ povedal a mierne ku mne naklonil hlavu. „Nebude to také zlé.“ Natiahol ruku, a kým som sa stačila spamätať, položil mi dlaň na koleno. Svoju teplú, slizkú a mäsitú dlaň.

Zmeravela som.

Jemne ma stisol a zatváril sa súcitne, akoby ma chcel utešiť. „Predsa netvrdím, že ťa *nikdy* nepovýšime. Vedúcou architektkou by si sa určite raz mohla stať. Vážime si vernosť a oddanosť tímu. A vieme sa odvdáčať.“ Stisnutie zosilnelo. Zdvihol sa mi žalúdok. „Jednoducho to len... nejde práve teraz.“

Prudko som vstala, takže jeho ruka sa konečne prestala dotýkať môjho kolena. „Nedotýkajte sa ma.“

„No tak, no tak,“ chlácholil ma Tate so zdvihnutými otvorenými dlaniami. „Hádam sa nič také nestalo. Iba som sa ťa snažil upokojiť. Vidím, aká si sklamaná, že ti to nevyšlo.“

Prerývane som dýchala a srdce mi bilo až v hrdle. Už som tam nedokázala zostať ani o sekundu dlhšie. Zvieralo mi hrudník a usilovne som žmurkala, aby som zmiernila pálenie v nose a očiach, ktoré bolo predzvesťou hnevu a zúfalstva. Zaryla som si nechty do dlaní a zaťala päste. „Nemôžem tu ostať.“

„Prosím?“

„Končím.“

Rozhostilo sa dlhé ticho.

„Nuž, hádam sa nemusíme unáhliť,“ zamrmlal nakoniec prekvapene.

„Končím,“ zopakovala som, aj keď trochu roztraseným hlasom.

„Aha. Tak dobre. Ak si už rozhodnutá...“ Podal mi ruku.

Omámene som zopakovala jeho gesto a bezmyšlienkovite som ju stisla.

Tate našpúlil pery. „Mimochodom, budeš mi musieť vrátiť visačku a prístupovú kartu.“

„Aha.“ Zažmurkala som a potom som roztrasenými rukami vyslobodila z gombíkovej dierky saka cedulku s menom a podala mu ju. Vzápätí sa ma zmocnila chuť šmariť mu ju do toho mdlého mäsitého ksichtu.

„Tie návrhy tu tiež môžeš nechať. Všetka tvoja práca patrí firme.“

Sklonila som pohľad k tubusom na zemi a pocítila, ako mi do nosa aj hrdla stúpa prival slz. Tu nie, zakázala som si.

„Potrebuješ si ešte niečo vziať zo svojho stola?“